

אינו כשורה בי. אין אני כראוי. שלישי. הכל מושך לצד אחר. זהו מוחו רוצה דבר אחד, ולבו רוצה דבר אחר, ושאר גופו רוצה דבר אדם שאין בו שלימות, ואין דרך שתבוא אליו שמחה כך.

..... שתהא היא התכלית, ולא הקישוט

נמצא מכל זה שהשמחה תובעת מאתנו עבודה שלמה. אין היא תוספת נאה — כמה נאה, הרי הוא אדם שמח — אלא תכלית גדולה היא. הישג של חיים היא. הישגו של כל יהודי ויהודי.

קמים אנו בבוקר ושואלים מה עלינו לעשות היום, והתשובה שתכליתנו להיות בשמחה. יהי רצון שיתן לנו הקב"ה כח וסייעתא דשמיא להיות בשמחה, ולאחוז בה, ולחזק בה זה את זה, ויעזור לנו הקב"ה לזכות לשמחה אמיתית זו בחג הסוכות ולשאת אותה עמנו על פני כל השנה כולה!

קונטרס

נתיבות לבי

The Ways of My Heart

מיוסד על שיעוריו של

ר' דוד שטיימאן שליט"א

יודעים אנו שהשמחה היא המפתח — אך כיצד?

סוכות תשפ"ז • זמן שמחתנו

נתיבות לבי

נתיבות לבי • סדרה שבועית

נתיבות לבי — The Ways of My Heart

מאמר שבועי · מיוסד על שיעוריו של ר' דוד שטיימאן שליט"א

אודות הגליון

נתיבות לבי — מאמר שבועי באמונה, בבטחון ובעבודת ה', מיוסד על שיעוריו של ר' דוד שטיימאן שליט"א בדרכו של הנתיבות שלום.

אודות המחבר

ר' דוד שטיימאן שליט"א מוסר שיעורים באמונה, בבטחון ובעבודת ה' בדרכו של הנתיבות שלום, וקרוב לשני עשורים משמיע את תורתו — באנגלית וברוסית — לתלמידים ולקוראים בכל העולם. לימד בישיבת אור שמח, וכיום מלמד בישיבת תורת דוד, שתיהן במונסי אשר בניו יורק. מחבר הספר נתיבות לבי.

נתנדב השבוע להצלחה בפרנסה

**אהרן יהודה לייב בן מרים בידא
אהרן בן ציפורל**

לרפואה שלמה

**פייגא בת ויטא
אמונה לאה בת חנה**

להקדשת גליון — לעילוי נשמת, לרפואה שלימה, להצלחה, או לכבוד שמחה — או לקבלת המאמר מדי שבוע, נא ליצור קשר:

thewaysofmyheartarticle@gmail.com · 459-5856 (845)

© 2026 · ר' דוד שטיימאן · כל הזכויות שמורות.

ומה רע בכך? לא כלום. אלא שהוא הרגיש, שאצלו — זו היא הישות.

אמר: איני צריך ולא כלום. לא העולם הזה ואף לא העולם הבא. דבר אחד אני רוצה — להיות בשמחה, לפי שזה רצונו של הקב"ה. ומשם נעשה שרוי בשמחה. וזהו ביטול הישות: ביטול ה"יש",

ה"יש לי" — כל מה שאדם אוהז בו ואינו מניח לו להיות בשמחה.

ונאמר בפירוש מה אין הדבר הזה. אין פירושו שיפרוק אדם את אחריותו. חלילה — אחריות מוטלת על האדם והוא נושא בה. הנקודה כאן אחת היא: עד כמה גדול ענין השמחה. עד כאן הדברים מגיעים.

..... שלימות בשלושה פנים

ועוד ענין יש כאן, וענין מעשי הוא. מהי שלימות? אדם שלם הוא השרוי בשלום בשלושה פנים: עם הקב"ה, עם הבריות, ועם עצמו. וכשחסר אחד מן השלושה, אין לשמחה היכן לשרות.

יש בני אדם המנתקים עצמם מכל אדם וחיים לעצמם בלבד. ויש

המחליטים שלא ידברו אלא עם הקב"ה ואין להם עסק עם הבריות. מחובר נברא האדם — אל הקב"ה, ואל הבריות, ואל עצמו. ואחר כך עליו לעשות שלום עם עצמו, וזו על הרוב הקשה שבכולן. שכן ראה מה אדם עושה תחת זאת: מפיל את עצמו כל היום. משהו

סוכות — זמן שמחתנו!

יודעים אנו שהשמחה היא המפתח — אך כיצד?

הכל יודעים שכל הטוב בא מן השמחה; וכל השאלה היא מה יעשה אדם כשהמוח יודע והלב אינו פועם — ועל מה הוצרך הסבא קדישא לוותר עד שזכה לה

אם כן, נלך ונחיה בשמחה.

וישאל אדם את עצמו באמת:

הבשמחה הוא? תמיד?

את התשובה יודעים אנו כולנו, וזו

עצמה הנקודה: אין השמחה באה

לאדם בן לילה. עבודת חיים היא.

ומה מוטל על האדם לעשות בפועל,

שלא תסתלק ממנו שמחתו?

..... המוח יודע והלב אינו פועם

החלק האחד הוא המוח, והוא יודע

שמוטלת עלינו השמחה. זאת כולנו

טעות גדולה רווחת בהבנת ענין

השמחה. הכל יודעים את הכלל:

כל הטוב בא מן השמחה — בין

ברוחניות ובין בגשמיות,

בפרנסה ובכל מה שאדם צריך.

כל ההשפעות באות דרך

השמחה.

שני חלקים יש בדבר, ושניהם

צריכים.

הבא עליו לטובתו הוא, ושהקב"ה

רוצה שיתעורר, שאדם דוחק את

עצמו אל החיים ועליו להוסיף

וללכת. ואותה דחיפה היא דחיפה

לחיים של תקוה ואמונה, ובתוך

אותו חושך היא האור.

שמושכים את האדם לתוכם. מרגיש

הוא את עצמו שוחה בתוכו, וסביבו

כל אותם הממתינים לבלעו — כל

היצרים המושכים אותו לכאן

ולכאן.

אלא שהוא יודע שהקב"ה יודע על

כל אחד ואחד מהם. ויודע שכל

..... על מה ויתר הסבא קדישא

מעשה מסופר על הסבא קדישא

מסלונים, אחד מגדולי הצדיקים.

פעם אחת היה מהלך לבית הכנסת,

והרגיש שאין הוא יכול להביא את

עצמו לידי שמחה.

היעלה על הדעת? לא אנו בלבד —

גדולי הצדיקים היתה להם אותה

עבודה ממש, ועבודת חיים היא.

וניסה. ביטל כל גשמיות שבעולם

— כעין מה שאנו עושים בסוכות,

יודעים.

והחלק השני הוא הלב, והלב צריך לפעום מהתלהבות. הריני הולך להתפלל עתה. הריני הולך ללמוד עתה — הפועם הלב? או שמא: מוכרח אני ללכת, מוכרח אני לעקור את עצמי ממקום מנוחתי ולעשות זאת.

והאדם דוחק את עצמו, ונלחם ונלחם, ואף עושה — אלא שאין

הלב פועם מתוך שמחה. מבין הוא במוחו שעליו להיות בשמחה, והלב נשאר במקומו. זהו הפער. לא שאין אתה יודע. הרבה מאמרי חז"ל נאמרו על עבודות מסויימות, ונאמרו בלשון ברורה, והרבה מהם ידועים לנו — אלא האם נכנסים הם אל הלב כראוי? יודע אתה, ועדיין אינך מגיע לשם.

..... מהיכן ההתלהבות באה

והנתיבות שלום מחזיר את הדבר לשני יסודות: אמונה ובטחון. מכלל האמונה הוא להאמין שכל המאורע הוא בהשגחה פרטית מאת הקב"ה. ויותר מזה: שהקב"ה אבינו הוא, והוא המשגיח עלינו, ואנו בדיוק יש לך לדאוג?

אלא שצריך הדבר להיות אמת בלב, ולא נכון במוח בלבד.

ויחשוב אדם: מפני מה ישגיח עלינו תמיד? הרי פעמים שאנו טועים, ופעמים שאנו חוטאים. בני אדם אנו ולא מלאכים.

והתשובה, שישראל נקראו בנים. יהודי בן הוא — ואף כשאין הוא

..... השמחה שבפנים, לא שבחוץ

נוהג כדרך שבן צריך לנהוג, בן הוא. ובן המלך הוא. ולא תמיד מבינים אנו מפני מה גזר המלך כך וכך; אבל בחכמתו בראנו, ויודע הוא היכן תעלה נשמתנו, ואין הוא מניח אותנו תקועים במקום אחד. עמנו הוא תמיד!

שקשה, אף בשעה שחשך, בשעה שאדם צריך לשבור את הקרח כדי לנוע קדימה. שהיצר רודף אחריו. רצונו של היצר שישב אדם וראשו מורד, ולא יעשה דבר ולא יבקש דבר — אלא יהא שרוי בעצבות, וגמור, ובטוח שאין לו מוצא מן הרפש. ובלשון אשכנז קורין לו בלאטע, מאותם